

RETROBEM EL VELL CAMI (Anfos Ramon i Garcia).

I

Encara no t' ho creus, no t' ho pots creure
velat per eixa boira que t' engabia
i arrapa dels teus ulls la lucidea
deixant-te buida i fosca la mirada.

Encara no t' ho creus, no t' ho pots creure
quan ya un tros del teu cos es cendra amarga,
despull d' immolacio que ofrena un home
pregant la vida al Deu de l' esperança.

Te veig sense eixa llum en les pupiles
que abans era la impromta d' una casta,
divisa de consciencia del solc recte
provat en la mesura cara a cara.

Hui tens als fons de l' iris, l' agonia
surant enmig del vel i la mordassa
que amaga eixe -¿Per qué?- que s' endevina
cridant com un espasme endins de l' anima.

¿Per qué?- sí, pots cridar-ho, no ho amagues,
la vida es un "¿Per qué?" en constant derrama
que mai s' ha detingut a una resposta
com repte d' una Ciencia a la que guanya.

¿Per qué creix l' univers si no s' ocupa?
¿Per qué tot lo que es brill, al fi, s' apaga?
¿Per qué existix la mort per a una vida?
¿Per qué la vida naix, quan la mort campa?

¿Per qué el yo sí i tu no o tu sí i yo no?
¿Per qué sols es el dol en nostra casa?
¿Per qué la pena a soles existix
quan es capaç de traure nostra llagrima?

¿Per qué el nostre plaer es més efímer?
¿Per qué es molt mes cruel nostra desgracia?
¿Per qué exigim el tindre l' equitat
a soles si es trobem en desventaja?

Si yo tinguera, al manco, una resposta,
tan sols un argument que t' ho explicara,
sería eixe gran Deu al que t' aclames
pregant un toc vermell de cada galta.

Mes no soc eixe Deu, soc sols un home
que al teu costat pareix una comparsa
tractant-te d' explicar lo inexplicable,
lleuant-li lo important a l' importancia.

I yo no estic segur que necessites
la meua desrao de la paraula
que et pot sonar a falç o a prepotencia
com una caritat molt mal emprada.

Potser que en tu florege un to d' enveja,
llavor d' un desesper per a qui et parla,
potser que a soles trobes el gran buit
quan mes afecte aboca qui acompanya.

Potser que els nostres ulls no te revelen
amor, sino pietat i l' enyorança
d' un temps que ya hem perdut, irretornable,
que muda el bell recort tornant-lo en nafra.

Mes si a eixe negre vel que a tu t' encega
i al blanc del dissimul que a mi me trava
cremarà el foc obert de lo espontani,
tu i yo retrobariem la rialla.

I aixina tu vories que l' afecte
se torna admiracio pregona i clara
per eixa integritat que tu demostres
en este pols enfront a la desgracia.

I yo ya no voria a un home feble,
voriam al meu amic de vella estampa
potser moguent el cap, com quan les coses
prenien un camí que no ens quadrava.

I yo ya no voria mes que a un home
que ya no fuig d' un ogre o d' un fantasma,
mirant cara al futur, sense importar-li
si te damunt del cap, o no, una espasa.

I aixina, els dos units, com aleshores,
sabriem que eixe cancer que amenaça
sera en nostre camí com una brossa
quan resta per recórrer tant encara.

II

Anavem junts, com sempre, mirant a totes bandes,
les mans voltant als muscles formant un íntim llaç,
com flors i branques verdes que formen les garlandes,

seguint mateix compas.

Miravem a la vida com a eixa companyera
que estant junt a nosatres la busques al futur
i el nostre cor munific, com una primavera
restava encara pur.

Un dia tu em digueres que quant t' agradaria
que al cap de tants estudis seguirem companyers
i fer de mil projectes, conjunta analogia
de tots nostres delers.

Recorde que es pararem, tastant tan bella idea,
sentint amalgamar-se les nostres vocacions,
formant en el consorci la bella panacea
que guarda les unions.

I vaig saber al dir-te de forma tan rotunda
l' afirmacio sincera, que no tingue testics,
que front als infortunis o adversitat profunda...
¡Seriem sempre amics!

III

Aquell desig conjunt que formularem
ya es una realitat, ya no es quimera,
de nou tenim les mans voltant als muscles
seguint mateix compas en una empresa.

Yo sé que m' has buscat, en el deliri
de vore executat lo poc que queda
per fer, quan veus un fi que se vislumbra
i no has pogut complir una promesa.

Ya em tens i no dius res, tan sols me mires
i veig en els teus ulls, la fe serena
d' aquell que vol donar els ultims passos
en un retrobament en la purea.

La fe que estas perdent en eixos homens
que ya t' han pregonat convalescencia,
la estas bolcant de ple en el nostre somni
que no pot generar engany ni queixa.

Yo sé que tu confies en promeses
basades en miracles de la tecnica,
que no has fet el renunci a la batalla
que t' ha donat guanyada nostra Ciencia.

Mes sé tambe que a tu, la malaltia
de nom mes inhuma que el mon presenta,
t' ha fet morir un poc al seu anunci
pel tetric rol i mite que arrossega.

I aixina no te vullc, no vullc que em mires
en eixe fatalisme que te menja
per molt cruels que siguen mes paraules
i encara te seguixca i te comprenga.

Yo vullc a aquell amic sense complexos,
d' impulsos generosos, sense meta,
tot net de suc amarc de les entranyes,
directe com el glop de l' aigua fresca.

Yo vullc a aquell amic que es rebelava
lluitant contra lo illogic de la renda

que paga el cor obert del jove lliure
fugint del compromís que l' encadena.

I se que encara el tinc en quan te mire,
que tens que alliberar-te d' eixa cendra
cobrint-te, com recort del sacrifici
que tu has visxcut prestant-te com ofrena.

I sé que a l' espolsar-te la brutícia
de nou descobriras a un cos que alena
i que el somriure es mes que una victòria
i que l' abraç es mes que una tendrea
i que l' espant es mes que tindre por
i que la lluita es mes que estar en guerra
i que el cridar es mes que un fet tangible
i que el silenci es mes que tota arenga.

Yo sé que ya ha arribat eixe moment
d' anar els dos, de nou, per nostra senda,
la senda feta idonia a nostres passos
que va tallar la vida en murs de padra.

I sé que tu tambe, quan me buscares,
volies el retorn d' aquella entesa,
juntant els nostres cors encara joves
en lluita contra el vent i la tempesta.

¡Anem, puix, bon amic, sigam la marcha
que un dia va deixar la nostra estela!
¡Cantem atra vegada nostres cobles
traent-les de la llunt reminiscencia!

¡Fixem la vista al front i no en els marges
deixant tota desgracia a la vorera!

¡Salvem cancers i espines en pas ferm
que no podran parar nostra carrera!

¡Anem, vullgut amic, juntem els muscles!

¡Anem a retrobar nostra consciencia
tornant al vell camí que ens conduïxca
fins a una nova i bella Primavera!